

Bendix. Og maaske gælder Statistiken kun for Klodrianer.“

For at undgaa at sige ham Sandheden bad Professoren om Betænkningstid. Han vilde gerne raadføre sig med Professor Hagen, som nu saa længe havde tilset ham.

„Jeg giver Dem Frist til imorgen!“ sagde Enslev. „Men ikke længer! Jeg taaler alt undtagen Opsættelse.“

Uden at svare derpaa spurgte Professoren, om han ikke skulde skrive ham et Sovepulver op.

„Efter denne meget anstrengende Dag vilde det for alle Tilfældes Skyld være heldigt, om De fik hvilet godt ud.“

„Det faar jeg tidsnok. En Mand i min Stilling, Professor Bendix, maa vænne sig til at undvære Søvn. Ellers strækker Livet ikke til. Den Dag, jeg gaar bort, er Folket uden Værg. Tro ikke paa Flosklen om en Folkevilje! Et Folk er altid sorgløst som et Barn. Bliver der ikke tumlet og leget med det, synker det tilbage til sin Natursøvn og vaagner op i Lænker.“

I dette Øjeblik hørtes Hurraraab paa Pladsen udenfor. Løbesedler fra Bladene havde bragt Resultatet af Rigsdagsmødet omkring i Byen, og ved en fælles Indskydelse havde et Par hundrede Mennesker samlet sig nedenfor Enslevs Vinduer for at protestere mod Afstemningen ved at bringe ham en Hyldest.

„Leve Enslev! ... Ned med Tyrstrup! ... Hurra! Hurra! Hurra!“

Han lyttede. Denne Lyd, disse Hurraer — hans Livs Musik — forvandlede ham. Hans Øjne lyste, og han maatte bortsmile sin Bevægelse.